Воркувала Горлиця у садку,
У куточку тихенькому, на бузку;
Жалкувала сизокрила, що вона
Незчулася, як минула і весна,
Не вгляділа, як одцвівся і садок,
І черешні, і вишеньки, і бузок;
Сумувала, що прийдеться восени
Десь шукати ще іншої сторони.
Підлабузнивсь до Горлиці Горобець,
Наче справді запорозький молодець:
— Ой послухай, голубонько, не журись,
Ти на мене, молодчика, подивись!
Чи є в світі де такії молодці,
Як ми, славні та веселі горобці,-
На все вдатні,— до любощів, до пісень?-
Цвірінькати жартуючи, увесь день!
Ти не бійся, голубонько, що зима
Посиплеться білим снігом… То дарма!
Нас з тобою теє лихо не зляка:
Перебудем під стріхою в козака.
А як гляне ясне сонце на весну —
Забудемо тую зиму навісну.
Порозтають тії білії сніги,
Покриються травицею всі луги,
Розів’ється калинонька і садок,
Розцвітуться і вишеньки, і бузок;
Заспівають усі пташки, як в раю,
Привітатимуть голубоньку мою;
А ти, серце-голубонько, не журись
Та до мене, молодчика, прихились…
— Бодай тобі, Горобчику, не брехать,
А горлицям твоїх брехень не чувать!
Не до пари голубоньці Горобець,
Хоч який він прехороший молодець:
Треба мені, сизокрилій, голубка,

Як хорошій дівчиноньці козака.-
Де не взявся сизокрилий Голубок —
Як ухопить Горобчика за чубок!
Пом’яв його, понівечив, як хотів,
Оскуб його, молодчика, та й пустив:
— Оце тобі, Горобчику, так не вчись,
До чужої голубоньки не тулись.-
Як дремене Горобчичок у садок,-
Болить його головонька і чубок.
Регочуться проклятії горобці:
— Отак наші добувають молодці! —
Засоромивсь осміяний Горобець
Та й покинув ріднесенький табунець,
Полетів він світ за очі у садки
Відшіптувать головоньку і боки.

Я вигадав, лежачи на печі,
Для вас сюю баєчку, паничі!
Ой не будьте, паниченьки-молодці,
І ви такі, як отії горобці;
Пригортайтесь, козаченьки, до дівчат —
Хіба мало є хороших бровенят?
Дівчинонька, як квіточка,— з нею рай,
А чужої молодиці не займай,
Бо налетить часом сивий Голубок —
Болітиме головонька і чубок!
1861.